

Arrest

nr. 226 557 van 24 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u bent geboren in Karachi (provincie Sindh) op 26 juni 1990 en dat u de Pakistaanse nationaliteit heeft. U bent Sothre van afkomst en hangt het katholieke geloof aan. U heeft altijd in Karachi bij uw ouders thuis gewoond, u ging er ook naar de middelbare school. Uw vader overleed in 2010 en u heeft 5 volwassen broers die allemaal nog in Karachi verblijven. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

U verklaart dat u als jongerentrainster actief was binnen de katholieke kerk in Karachi. U was er vrijwilliger en ondersteunde de werking binnen de parochie St. Theresa. Op een dag in februari of maart 2016 kreeg u ruzie met een jongen, M.F., en zijn gevolg.

Ze scholden u en andere meisjes uit. In de periode voordien had hij vruchteloos geprobeerd u het hof te maken. U werd boos en zei dat u zelf niemand lastigvalt. De discussie escaleerde en er verzamelde zich een groep mensen rondom die de situatie hielp ontmijnen. Daarna vroeg het kerkcomité u om zich te gaan verontschuldigen, hetgeen u deed. Echter in de periode daarop merkte u dat u in het oog werd gehouden, waarop uw broer u veilig naar het werk begeleidde. Op 4 maart 2016 kon uw broer u niet komen ophalen. Bij het busstation werd u verrast en met een wapen bedreigd door M.F.. Hij dwong u met hem te trouwen, maar u smeekte hem en zei hem dat dit onmogelijk was. Hij liet u gaan en u ging naar huis waar u uw ouders over de gebeurtenis vertelde. Later drong M.F. met een bende mannen uw ouderlijk huis binnen. Ze sloegen uw familieleden en scholden ze uit. Enkele mensen van de christelijke buurt konden na een half uur tussenkomen. De politie kwam ook opdagen en bracht u en uw broer A. naar het politiekantoor van Gulbahar. De volgende dag betaalde uw moeder borg waardoor u vrijkwam. Uw advocaat ontraadde u een klacht in te dienen. Diezelfde dag nog ging u naar uw grootmoeder maar u bleef vervolgens niet lang op dezelfde plaats, u kreeg onderdak op verschillende plaatsen in Karachi. Later hebben uw tegenstanders een fatwa uitgevaardigd en aangeplakt in de wijk van Mufti Mohammed. Ook uw familieleden moesten in die periode verhuizen omdat ze bang waren om problemen te krijgen. Ze konden pas terug naar huis nadat uw advocaat een brief had gekregen van de rechtbank dat zij niet meer mochten worden lastiggevalen. Uw familie probeerde om via het kerkcomité ook de blasfemieklacht tegen u te laten intrekken maar dit lukte niet. In juni 2016 volgde een "First Information Report" (FIR of proces verbaal) tegen u. U werd hierdoor overal gezocht in Karachi en verhuisde om die reden in juni 2016 naar uw tante in Lahore. Uw familie regelde intussen uw reis naar het buitenland. Ze wilden vermijden dat u zou worden vermoord of gevangengenomen. U zag uw familie voor het laatste op de luchthaven van Lahore. U vloog vervolgens op 1 augustus of 1 september 2016 via Istanbul naar Polen. Daar nam de smokkelaar uw paspoort in beslag. De smokkelaar sloot u hier anderhalve week of anderhalve maand op in afwachting van de resterende prijs die uw familie de smokkelaar nog moest overmaken. Vervolgens zette hij u af in België waar mensen in Brussel u zeiden dat u hier asiel moest vragen. U diende een verzoek om internationale bescherming in 4 oktober 2016 omdat u vreest in Pakistan voor blasfemie te worden vervolgd en zelfs vermoord.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende stukken neer: een originele identiteitskaart, een kopie van 1 pagina van uw paspoort, een uitgeknipt krantenartikel met vertaling en kopies van een verdict, een kopie van een FIR, een doopattest, en drie attesten van verschillende kerkleiders (waarbij moeilijk vast te stellen valt of het originelen of kopies betreffen).

B. Motivering

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele **bijzondere procedurele noden** kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Immers blijkt na onderzoek van uw dossier dat u onvoldoende medewerking heeft verleend aan de asielinstanties. Doorheen het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijft u opvallend vaag en ontwijkt u de specifieke vragen die u worden gesteld om uw beweringen in detail te begrijpen. Bovendien legt u amper documenten neer, laat staan dat het altijd betrouwbare originelen betreft. Ook na het persoonlijk onderhoud legt u geen bijkomende stukken neer die verduidelijking brengen over openstaande kwesties, ook al gaf u aan hiervoor uw uiterste best te zullen doen.

In de eerste plaats kan het CGVS aannemen dat u een katholieke vrouw bent afkomstig uit Karachi, maar uw verklaringen over uw familiale en sociale achtergrond zijn vaag en oppervlakkig te noemen waardoor u geen zicht biedt op uw werkelijke situatie.

Immers dat u effectief in Karachi woonde van uw geboorte tot ongeveer de zomer van 2016 weet u niet aan te tonen. U bezorgt het CGVS onvoldoende gegevens over de chronologie van uw leven, waardoor er ernstige bedenkingen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U zou het middelbaar hebben afgemaakt toen u ongeveer 20 jaar oud was (dus rond 2010). U zou tussen 2014 en 2016

tegelijktijd hebben gestudeerd en gewerkt. Echter u legt geen enkel studie- of werkattest neer (CGVS, p. 8). Wat u in de periode tussen 2010 en uw vertrek uit Pakistan in augustus/september 2016 deed, blijft hierdoor onduidelijk. Aanvullend plaatst het CGVS vraagtekens bij het gezinsprofiel dat u schetst. U verklaart dat u als enige van uw familie geschoold zou zijn, dat u nauwelijks gewerkt heeft en alleenstaande was. Niettemin zou het gezinshoofd, met name uw vader, een erg bescheiden job als schoonmaker hebben gehad en bovendien al jaren zijn overleden (CGVS, p. 7). Toch zou uw familie op enkele maanden tijd 1,2 miljoen roepies hebben kunnen bijeenprokkelen om u naar Europa te laten komen, zoals u verklaart (CGVS, p. 12). Het samenleggen van deze stukjes informatie geven een weinig aannemelijk totaalbeeld. Kortom, het lijkt er op dat u bijzonder selectief bent bij het geven van informatie over wie u bent en uit welk gezin u komt. Dit komt uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede.

Dat u bovendien werkelijk zo actief was in de geloofsgemeenschap van Karachi als u doet uitschijnen, is betwifelbaar. Als u zou leidster zijn geweest als jeugd animator, wat zou hebben ingehouden dat u de mis en andere activiteiten hielp voorbereiden en bijvoorbeeld de kleren van de pastoor verzorgde (CGVS, notities persoonlijk onderhoud CGVS, pp. 12, 14). Gevraagd door het CGVS of u de priester persoonlijk kende, geeft u toe dat dit niet het geval was maar dat uw familie hem wel thuis uitnodigde om te komen eten wat weinig consistent te noemen is. Verder is het vreemd dat uw eigen parochiekerk, St. Philip's - waaronder St. Theresa ressorteert - u niet op duidelijke wijze steunt bij uw probleem. Immers valt op dat deze kerk in haar steunbrief de dato 31 mei 2016 die u neerlegt geen enkele melding maakt van uw probleem. Nochtans bevestigt u dat Father Bernard van uw problemen op de hoogte was en zelfs het kerkcomité bijeenbracht dat betrokken was bij de bemiddelingspoging (pp. 13-14). Hoewel het andere attest van St. John's Church, dat u ook neerlegt, wel melding maakt van een probleem is de relevantie hiervan onduidelijk. Zo geeft u zelf aan dat u er niet veel heenging (p. 21). Bovendien is de formulering van uw moeilijkheden in Pakistan zoals gesteld in dit attest dermate algemeen en vrijblijvend ("live (sic) threats en "some extremist/fundamentalists"), zodat dit attest geen enkele betrouwbare of bijkomende informatie geeft welke eventuele moeilijkheden u concreet zou hebben gekend in Pakistan. Aanvullend merkt het CGVS op dat dit attest ongedateerd is en dat onbekend blijft wie het ondertekende. Kortom dat uw eigen kerk, St. Theresa, u dus merkwaardig genoeg niet expliciet steunt bij uw huidig verzoek om internationale bescherming terwijl zij wel direct betrokken is, doet bijkomende twijfels rijzen over uw relaas dan wel uw werkelijke banden met deze kerk. Uw uitleg dat u hen hierbij niet wilde betrekken kan niet overtuigen, ze is zelfs strijdig met wat u eerder aangaf, namelijk dat ze hielp bemiddelen en overal van op de hoogte is. Uw neergelegde steunbrief komt dan ook voor als complaisancestuk gemaakt voor onderhavige procedure.

Op de tweede plaats kan het CGVS u niet volgen waar u aangeeft dat u omwille van uw activiteiten binnen de katholieke gemeenschap zou zijn bedreigd en vervolgd.

U stoelt uw problemen in Pakistan op een aanvaring dat u zou hebben gehad met een lokale jongen, M.F., die uw geloof tegen u gebruikte omdat u niet op zijn avances inging. Echter u slaagt er niet in geloofwaardig voor te stellen dat u persoonlijk werd bedreigd en dat er u gerechtelijke gevolgen boven het hoofd zouden hangen naar aanleiding van uw houding ten aanzien van M.F.. Zo blijkt dat uw verklaringen over uw gezinsleden niet stroken met het beeld dat u over uw persoonlijke situatie wil suggereren. Immers u verklaart dat uw vader is overleden – al legt u hiervan geen bewijs neer – en dat uw moeder afhankelijk was van het inkomen van haar zoons. U geeft aan dat ook zij tijdelijk moesten verhuizen na de vermeende aanval in hun huis, maar dat ze nu gewoon terug thuis zijn en uw broer zelfs weer actief is in de kerkgemeenschap (p. 19). U weet dus niet te overtuigen dat u als enige van uw gezin momenteel een bedreiging zou zijn voor de (lokale) Pakistaanse gemeenschap. Het is des te vreemder dat u 5 broers heeft, late twintigers en beginnende dertigers, die allen nog bij uw moeder wonen, sommige met hun gezin, en dat zij u niet zouden weten te beschermen. Dat u volledig alleen overzees zou zijn gestuurd naar een onbekende bestemming en zonder enig netwerk. Overigens geeft u aan dat niet zij, maar een neef, u uw (kopie van) documenten zou hebben opgestuurd, om hun veiligheid te garanderen. Niettemin kan u niet op overtuigende wijze aangeven waarom er voor hen enig risico zou zijn bij het opsturen van een postpakketje naar België. U geeft aan dat de politie hen zou kunnen vragen of er contact is en dat ze dit zodoende kunnen ontkennen (pp. 8, 18). Echter u geeft ook aan dat er geen arrestatiebevel tegen u loopt, zodat het volledig onduidelijk is waarom uw broers u niet van essentiële documenten zouden kunnen voorzien om u bij te staan bij uw verzoek om internationale bescherming in België. Overigens is het ook heel vreemd dat uw advocaat dit niet zou doen. Immers verklaart u dat uw familie "in het begin" een advocaat onder de arm zou hebben genomen (p. 7). Hij hielp u vrij nadat u door de politie werd gearresteerd zoals u verklaarde. Niettemin zou uw advocaat er wel tezelfdertijd op hebben gewezen dat het geen zin had om een klacht neer te leggen (CGVS, pp. 13, 16). Later zou uw advocaat er wel voor gezorgd hebben dat de klacht tegen uw gezin werd ingetrokken en dat uw familie op bevel van de rechtbank niet meer mocht worden lastiggevallen, beweert u (p. 14). U legt echter geen enkel begin van bewijs hiervan neer. Hoe dan ook, dat een advocaat vervolgens toch

niet in staat zou zijn om gecertificeerde afschriften te verkrijgen van de zaak die tegen u aanhangig zou zijn gemaakt, snijdt geen hout.

Dat de advocaat over de (ernstige) valse aanklacht tegen u “niets heeft niets gezegd”, en dat uw familie u “best elders” heen stuurde is al evenmin in overeenstemming te brengen met bovenstaande acties die hij wel zou hebben ondernomen. Dat als klap op de vuurpijl uw familie niet erg bekwaam was en zich “niet bezighield” met dergelijke zaken (p. 16) is geenszins in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat het uw familie was die het initiatief nam een advocaat aan te stellen om u te helpen. Kortom, de interne onsamenhangendheid van uw verklaringen wijst duidelijk op een verzonnen relaas.

Voorts dient aansluitend te worden opgemerkt dat uw vermeende arrestatie weinig overtuigend overkomt. Immers u zegt dat u een nacht zou zijn vastgehouden en dat uw broer slechts werd meegenomen door de politie omdat uw moeder erop aandrong dat u daar niet als onbegeleide vrouw de nacht zou moeten doorbrengen (p. 22). U kwam al na een dag vrij op borg, maar u kan hiervan geen enkel document neerleggen (p. 19). Het nut van deze vermeende arrestatie – zonder verder klaarblijkelijk verhoor of ander gevolg – is dus volledig onduidelijk. Het lijkt er op dat u ook dit gegeven heeft verzonnen.

Ten aanzien van uw verklaring dat er een blasfemieklacht tegen u zou zijn opgesteld (CGVS, pp. 1, 12, 15, 17, 18), blijkt evenmin dat deze vermeende procedure ooit verder zou zijn geraakt dan met een FIR in juni 2016. Echter als de politie verder geen enkel onderzoek voert na het opstellen van een FIR - en u weet hierover niets te zeggen – dan kan het CGVS er niet van uitgaan dat heden twee jaar later deze klacht nog actueel is. Immers er loopt geen arrestatiebevel tegen u, noch werd hiertoe een notificatie/proclamatie uitgevaardigd (p. 17). U weet evenmin te zeggen of er een ander en verder gevolg werd gegeven aan de FIR, bijvoorbeeld een rapport, een inbeschuldigingstelling, een zaak voor de rechtbank, of iets van dien aard (p. 19, 20). Het opstellen van een FIR betreft immers slechts de eerste stap in een formeel juridisch onderzoek; zoals informatie beschikbaar op het CGVS aantoonde. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. U geeft aan dat deze zaak niet door een advocaat wordt gevolgd, wat merkwaardig te noemen is aangezien u beweert dat uw familie bij aanvang van uw problemen een advocaat zouden hebben aangesteld. Uw desinteresse in een potentieel heel ernstige zaak als deze, wordt hiermee dermate duidelijk dat het CGVS slechts kan vaststellen dat ze wellicht volkomen verzonnen is.

Op de derde plaats kan het CGVS maar weinig geloof hechten aan de omstandigheden van uw reisweg. Het CGVS merkt op dat u geen origineel reispaspoort neerlegt, hoewel u wel beweert er legaal mee tot in Polen te zijn geraakt. Dit blijkt uit de toekenning van een Pools visum zoals blijkt uit informatie van het CGVS, waarvan een kopie in bijlage. Dat u niettemin slechts een kopie van 1 pagina aan het CGVS voorlegt lijkt vooral een indicatie dat de details van uw reisweg en eventuele andere reizen vermoedelijk niet overeenstemmen met de verklaringen die u hierover heeft afgelegd. Immers dat u het paspoort aan de smokkelaar zou hebben overhandigd omdat hij u dat vroeg en u nergens goed van op de hoogte zou zijn geweest (CGVS, p. 10), is een stereotiep ontwijkend antwoord. Gezien het belang van een paspoort heeft het CGVS redenen om te vermoeden dat u wel degelijk nog zelf over uw paspoort beschikt maar dat u weigert om het te overhandigen. Dat u geen enkele informatie over het visum in het paspoort weet te beantwoorden (CGVS, p. 11) wijst er bijkomend op dat u de omstandigheden van uw reis weigert te verduidelijken. Uw uitleg dat iemand anders dat voor u geregeld zou hebben en dat u de andere taal niet kon begrijpen is geen verschuiving. Immers gezien als u als volwassen vrouw, geboren op 26 juni 1990 met normale cognitieve vaardigheden zoals blijkt uit het persoonlijk onderhoud, bewust de onderneming bent aangegaan om huis en haard te ontvluchten per vliegtuig, voorzien van uw geldig paspoort, is het volkomen ongeloofwaardig dat u geen idee zou hebben gehad van waar de vlucht u eigenlijk heen bracht. Uit de informatie in uw dossier blijkt dat u op 29 juni 2016 een toeristenvisum kreeg toegekend door de Poolse vertegenwoordiging in Pakistan, geldig van 18 juli tot 6 augustus 2016. Dat u vervolgens op hotel belandde in België, begon te wenen en mensen u vervolgens doorstuurden naar de asielinstanties (CGVS, p. 12), kan evenmin overtuigen. Immers u geeft zelf aan dat u een authentiek paspoort zou hebben gehad, dat er een visum zou zijn ingesloten en dat uw alleenstaande moeder een aanzienlijke som had verzameld. Tesamen wijst dit duidelijk op een goede voorbereiding, die geenszins te rijmen valt met de bewering dat u eenmaal in Europa (Polen of België) geen flauw benul had wat u nu te doen stond. Het CGVS merkt aansluitend op dat het niet aannemelijk is dat u per toeval in België zou zijn terechtgekomen of hier “niemand in de wereld hebt” (CGVS, p. 4). Zo blijkt onder meer dat u niet in een opvangcentrum hoefde te verblijven omdat u contacten had of maakte bij de christelijke gemeenschap in België en dat u klaarblijkelijk vlot gedurende 2 jaar bij deze vrienden of kennissen onderdak vond in Brussel, Brugge, Antwerpen en Luik (pp. 3, 4). Dat u bovendien weigert om duidelijk aan te geven op welke adressen en bij welke personen u verbleef, ondanks herhaalde vraagstelling (p. 3), is een belangrijke aanwijzing in die richting. Dat u geen telefoonnummers en adressen zou kennen en naast de vraag blijft antwoorden, komt voor iemand

die al 2 jaar in België verblijft en de zelfstandigheid heeft om niet in het opvangnetwerk voor verzoekers om internationale bescherming te moeten verblijven, geheel ongeloofwaardig over.

Ter aanvulling wijst het CGVS er op dat u niet kan aangeven waarom u absoluut vanuit Polen naar België wilde doorreizen (pp. 4, 12). Dat dit uitsluitend de keus zou zijn geweest van uw smokkelaar, die u hierover bovendien niet eens informeerde (p. 4, 11, 12), en dat uw onwetende familie daar meer dan een miljoen roepie voor zou neertellen -terwijl ze volgens uw verklaring niet meer dan 10 à 12 duizend roepie per maand zouden verdienen- (CGVS, p. 9) zonder te weten waar hun enige en ongehuwde dochter zou eindigen, is volledig ongeloofwaardig. In uw aanvraag aan de Cel Dublin van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (dd. 16.05.2018) om uw verzoek om internationale bescherming in België te behandelen geeft u uitdrukkelijk aan dat u naar België kwam om asiel te vragen en dat België wel degelijk het land was waarheen u steeds de intentie had te komen. Dat u dit vervolgens ontkent tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (p. 12) kan niet overtuigen. U verklaart immers dat u hier aankwam en aanvankelijk in een hotel verbleef, waar mensen u aanraadden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit is een volledige ongeloofwaardige wending aan uw verklaringen die des te meer de bedrieglijke aard van uw verklaringen zichtbaar maakt.

Op de vierde plaats heeft het CGVS ernstige bedenkingen bij de authenticiteit en relevantie van de door u neergelegde stukken ter ondersteuning van uw verzoek. Zo verklaart u dat uw neef uw documenten opstuurde (p. 2) omdat dit voor uw familie te onveilig is (p. 8). Echter u erkent dat deze neef nooit problemen kreeg (p. 8). Evenmin kan u aangeven waarom uw moeder in een lastig parket zou kunnen komen omdat ze een enveloppe zou opsturen met daarin stukken die zich bij haar thuis bevinden en die zij dus onvermijdelijk doorgaf aan uw neef. Bovendien blijkt dat de gekopieerde documenten die u in 2018 neerlegt al minstens 2 jaar oud zijn. Gevraagd waarom u geen originelen naar het CGVS meebrengt, blijft u herhalen dat dat niet mogelijk is bij First Information Reports (FIRs). Erop gewezen dat ten eerste, het maar 1 FIR betreft dat u neerlegt en u evenmin het originele van de andere documenten neerlegt, en dat ten tweede, u eveneens nalaat om een gecertificeerde kopie van een FIR neer te leggen, blijft u naast de kwestie antwoorden (p. 5). Informatie beschikbaar op het CGVS toont immers aan dat een beklaagde gratis een gecertificeerde fotokopie kan verkrijgen op de rechtbank. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Dat u tenslotte niet over een adres zou hebben beschikt in België is evenmin een aanvaardbare toelichting. Immers u beschikte wel degelijk over een onderdak en dus een adres; bovendien maakt u melding van – opvallend veel - vrienden en kennissen in België (pp. 3, 4) en heeft u hier een advocaat. Met andere woorden u doet amper inspanningen om uw beweringen te onderbouwen. U kan immers niet op een geloofwaardige manier verklaren waarom u deze stukken niet al direct bij het indienen van uw verzoek in 2016 neerlegde, noch waarom u er zelf geen enkele interesse voor toonde, noch waarom u intussen geen pogingen heeft ondernomen om er in de daaropvolgende 2 jaar originelen van te bekomen. Overigens verklaart u bij het begin van het persoonlijk onderhoud (p. 3) dat u alle neergelegde stukken samen ontving, twee weken voordien. Later gevraagd naar details over uw woonadressen blijkt toch dat u de stukken toch op meerdere plaatsen ontving en beweert u dat u “thuis” nog originelen zou hebben (p. 5). Echter zelfs na het persoonlijk onderhoud de dato 3 september 2018 laat u na om deze neer te leggen, ondanks uw verklaringen dat als u tijd krijgt, u het CGVS zeker nog bijkomend bewijs bezorgt (pp. 5, 18, 22). Quod non, de vragen over uw onsamenvangende uitleg blijven bestaan. U legt trouwens geen enkel document neer dat uw burgerlijke staat of uw laatste woonplaatsen attesteert. Verder zegt u wel over een Facebook account te beschikken, maar bij navraag of hier informatie over uw kerk instaat, zodat het CGVS ze kan bekijken ter illustratie van uw verklaringen, antwoordt u weer ontwijkend: u gebruikt Facebook “zomaar” (p. 18). U kan evenmin enige foto's neerleggen van met name uw gezin, uw kerkgemeenschap, uw reis naar Europa, uw contacten binnen de katholieke gemeenschap in België, of enig ander gegeven dat (aspecten van) uw relaas zou kunnen bevestigen. Hoewel het vanzelfsprekend gaat om een privé medium, is het gezien het grote belang van deze procedure verwonderlijk dat u de kans niet grijpt om uw zwakke bewering op elke mogelijke manier kracht bij te zetten. Immers dat u een nieuwe gsm zou hebben gekocht en zo foto's verloor, (p. 17) is maar een zwakke verschoning in tijden van digitale opslag en sociale media, zeker voor een jonge vrouw die een hogere studie aanving en duidelijk haar sociaal en familiaal netwerk actief onderhoudt (p. 7). Overigens legt u een krantenartikel neer dat zou moeten bewijzen dat u onterecht werd bedreigd na het uitdelen van blasfemische pamfletten (p. 22). Echter u geeft zelf aan dat de inhoud van het artikel onjuist is omdat u nooit pamfletten heeft verdeeld. Dat het CGVS alsnog waarde moet hechten aan de bewering dat u bedreigd werd op basis van deze (kopie van) een (aspect van) een krantenartikel is dus niet ernstig. Dat er een fatwa tegen u zou zijn uitgesproken (p. 17) is gezien alle bovenstaande opmerkingen niet aannemelijk. Het attest van uw kerk is overigens weinigzeggend: niet alleen is ze ongedateerd, ze maakt bovendien geen enkele melding van de problemen waarover u spreekt. Hiernaar gevraagd (p. 21) geeft u aan dat u dat niet weet omdat het gewoon bewijst dat u deel

uitmaakte van de kerk. Dit wordt niet betwist. Aanvullend merkt het CGVS op dat documenten een gebrekkig relaas niet kunnen herstellen.

Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat het in Pakistan erg gemakkelijk is om vervalste documenten te bekomen en dat de schamele kwaliteit van de stukken die u neerlegt allesbehalve wijzen op hun authenticiteit.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2017-2018. Niettegenstaande er 2017 ook sprake is van een daling in het aantal targeted killings, blijft het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden en politieke activisten gevisieerd worden. Uitzonderlijk vonden er in de rurale gebieden van de provincie Sindh enkele grootschalige aanslagen plaats, waarbij de sjiitische minderheid en Sufigemeenschap gevisieerd werd. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 30 april 2019 een schending aan van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; de rechten van de verdediging; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Waar in de bestreden beslissing getwijfeld wordt aan het profiel van verzoekster, stelt zij dat zij komt "uit een laaggeschoolde familie en de enige [is] die haar studies heeft afgemaakt" en dat "haar scholing relatief onregelmatig, zelf chaotisch [werd], door het feit dat zij door haar familie niet aangemoedigd werd om naar school te gaan". Zij wijst op haar verklaringen aangaande de periode tussen het einde van het secundair onderwijs tot 2016, waar zij aangaf "een paar jaar verspild" te hebben omwille van een sterfte in de familie. Zij klaagt aan dat hierover "geen aanvullende vragen" werden gesteld.

Zij legt uit dat haar reis betaald werd "met geld die haar moeder had gespaard om het huwelijk van Mevrouw F.Y. te betalen", wat "kwam van een loon dat de moeder van de eiseres had gekregen toen haar echtgenoot, de vader van de eiseres, overleden is", en dat ze gesteund werden "door verwanten die geld hebben geleend".

Volgens haar werd nooit gevraagd "om specifieke bewijzen over te maken" over haar verblijf in Karachi tot 2016. Zij meent evenwel dat de documenten in verband met haar kerk haar aanwezigheid in Karachi bewijzen. Zij wijst erop dat zij "nog in Pakistan was tot juni 2016, aangezien het administratieve dossier documenten inhoudt, waaruit blijkt dat de eiseres een visumaanvraag heeft ingediend bij ambassade van Islamabad in juni 2016 (de enige ambassade van de Poolse overheden in Pakistan)".

Zij bevestigt dat haar rol in de kerk beperkt was tot "wat normaal is voor vrouwen in de christelijke religie", zijnde haar kerk dienen, de was doen, schoonmaken, etc. Zij benadrukt dat "de verschillende attesten die de eiseres heeft neergelegd ter ondersteuning van haar aanvraag als doelstelling [hadden] om haar betrokkenheid in de geloofsgemeenschap te staven, evenals het feit dat Mevrouw F.Y. het land moest verlaten omwille van haar geloof". Zij verduidelijkt dat de leden van haar geloofsgemeenschap weliswaar geïnformeerd waren over haar problemen, maar geen "rechtstreeks getuigen van deze problemen" waren, waardoor het "niet hun verantwoordelijkheid [is] om een gedetailleerd verslag te maken van de aangehaalde problemen". Volgens verzoekster zijn de documenten "wel de aanwijzing van haar betrokkenheid in de geloofsgemeenschap".

Verzoekster vindt het "verbazend dat het administratieve dossier geen enige informatie inhoudt over de vervolgingen tegen religieuze minderheden en Christenen in het bijzonder", terwijl "verschillende objectieve rapporten melding [maken] van gebruik van onjuiste beschuldigingen van blasfemie die tegen Christenen gebruiken zijn in het kader van interpersoonlijke problemen, zonder dat Christenen bescherming van hun overheden kunnen krijgen". Het kan, aldus verzoekster, "moeilijk verwacht worden van de gezin van de eiseres dat zij een effectieve bescherming kon verschaffen, terwijl het land is betrokken door een gebrek aan effectieve beschermingsmogelijkheden". Zij stelt dat "indien de broers van de eiseres zouden hebben tussenkomen, zouden ze hun eigen leven in gevaar hebben gebracht" en dat "de capaciteit van de Pakistaanse advocaat van de eiseres om aanvullende elementen of klacht neer te leggen evenals beperkt [is], in het kader van willekeurige vervolgingen die Christenen betreffen",

temeer gezien objectieve rapporten zouden aangeven *“dat mensen die tussenkomen voor leden van religieuze minderheden ook vervolgd kunnen zijn”*.

Wat betreft haar reisweg, voert verzoekster aan dat haar verklaringen overeenkomen met de elementen in het administratief dossier, dat zij steeds heeft aangegeven dat zij naar België is gereisd omdat zij de smokkelaar volgde, dat *“de instructies aan die smokkelaar waren “de eiseres uit Pakistan te maken vluchten en haar herinstalleren in een ander land””* en dat *“de smokkelaar blijkbaar beschouwen [heeft] dat Poland geen goede eindbestemming was en dat in België, de eiseres zou gemakkelijker haar leven herop te bouwen”*.

Zij legt uit dat zij bij aankomst in België *“omwille van de Christelijke naastenliefde [...] snel heeft een tijdelijke oplossing kunnen vinden”* en gedurende twee jaar *“buiten een opvangcentrum is gebleven”*, maar dat deze situatie *“niettemin precair”* was en dat zij deze mensen niet kende *“toen zij in België is aangekomen”*. Zij stelt dat zij gevraagd werd *“om de adressen van haar tijdelijke verblijfplaatsen niet te onthouden en de namen van die gasten niet te vermelden”*.

Verzoekster geeft aan dat de vrees van haar moeder en broers om documenten op te sturen subjectief maar reëel is en dat ze dachten dat het veiliger was als een neef dit deed, temeer gezien haar moeder en broers laaggeschoolde mensen zijn die het niet gewoon zijn om internationale verzendingen te sturen. Zij hekelt dat de commissaris-generaal geen concrete elementen aanhaalt *“die zouden de authenticiteit van de verschillende documenten ondervragen, enkel algemene consideraties over corruptie in Pakistan”*.

Zij bespreekt *“de situatie van Christenen in Pakistan”*. Zij citeert uit *“US Commission on International Religious Freedom, 2018 Annual Report, april 2018 (uitreksels)”*, *“UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan, januari 2017”* en *“United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note Pakistan: Christians and Christian converts, september 2018”*, waaruit volgens haar blijkt *“dat Christenen, zoals andere religieuze minderheden, het voorwerp maken van geweld van extremistische groeperingen maar ook door de maatschappij in het algemeen”, “dat in Pakistan wetten over blasfemie gebruiken zijn om Christenen te vervolgen”, “dat er geen afdoend bescherming door de overheden mogelijk is”* en dat *“Christelijke vrouwen specifiek getroffen [zijn] door gender-gegrond geweld”*. Zij benadrukt dat de informatie overeenstemt met haar verklaringen. Verzoekster besluit *“dat Christenen in aanmerking kunnen komen voor een internationale bescherming, in het bijzonder, zoals in casu wanneer ze het voorwerp maken van vervolgingen door derden of groeperingen”* en dat er rekening moet worden gehouden *“met de specifieke factoren van de zaak”*, in het bijzonder *“wat vrouwen betreft”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *“US Commission on International Religious Freedom, 2018 Annual Report, april 2018 (uitreksels)”*, *“UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan, januari 2017”* en *“United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note Pakistan: Christians and Christian converts, september 2018”*.

Bij de verweernota voegt de commissaris-generaal *“Thematisch ambtsbericht over de positie van ahmadi's en christenen in Pakistan, 2014-2016”* van april 2017.

Bij een aanvullende nota, op 28 juni 2019 toegekomen op de Raad, voegt de commissaris-generaal *“COI Focus; Pakistan; Situatie van christenen van mei 2019”*.

Ter terechtzitting legt verzoekster opnieuw de originelen neer van de stukken waarvan fotokopieën werden genomen bij het CGVS. Voorts legt ze zonder bijkomende nota een stuk van de *“Christian Cemetery”* van 11 september 2009; *“medical certificat of cause of death”* van 10 september 2009; een attest van *“St Philips Parish Karachi”*; 4 onvertaalde schooldocumenten en drie attesten van de universiteit van Karachi neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Pakistan uit vrees voor problemen omwille van haar geloof als katholiek christene.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de informatie door verzoekster neergelegd volgt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld, maar uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat het loutere feit christen te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om internationale bescherming te rechtvaardigen. Zo stelt het bij het verzoekschrift gevoegde "*United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note Pakistan: Christians and Christian converts, september 2018*" onder meer dat "*Christians in Pakistan are a religious minority who, in general, suffer discrimination but this is not sufficient to amount to a real risk of persecution*". Ook UNHCR geeft aan dat christenen "*may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection*" ("*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*" van januari 2017, bij het verzoekschrift gevoegd). Bij de verweernota voegt de commissaris-generaal het "*Thematisch ambtsbericht over de positie van ahmadi's en christenen in Pakistan, 2014-2016*" van april 2017 en bij aanvullende nota de "*COI Focus; Pakistan; Situatie van christenen van mei 2019*", waaruit de commissaris-generaal de precaire situatie van christenen in Pakistan afleidt, maar tevens wijst op de noodzaak van een individuele beoordeling. Dat niet elke katholiek christene in Pakistan het land moet ontvluchten louter omwille van diens geloof blijkt ook uit verzoeksters eigen verklaringen, daar zij aangeeft dat haar familie thans geen dergelijke problemen kent (notities, p. 7-8, 13, 16, 19). Een individuele beoordeling naar de nood aan internationale bescherming blijft aldus essentieel.

2.4.2. *In casu* laat verzoekster na haar problemen *in concreto* aannemelijk te maken middels haar verklaringen dan wel middels documenten.

2.4.3. Verzoekster verklaarde dat zij haar secundair onderwijs afwerkte, dat zij hogere studies heeft aangevat ("*BA of arts, economisch*."; notities, p. 8), dat zij werkte "*bij Khaadi, een Pakistaans merk [...] anderhalf jaar*" (notities, p. 8) en dat zij vrijwilligerswerk kon verrichten bij de kerk (notities, p. 14-15). Waar zij aangaf dat haar moeder nooit gewerkt heeft en dat haar vader - een schoonmaker - reeds 9 jaar overleden was, waardoor ze een "*simpele*" levensstandaard zouden hebben gehad ("*Normaal, simpel, mijn vader is bijna 9 jaar geleden overleden, moeder werkt niet, we verdienen net genoeg, broers verdienen niet meer dan 10 à 12.000 per maand*."; notities, p. 9), is een loutere bewering om zich een laag profiel aan te meten te meer verzoekster gestudeerd heeft aan de universiteit. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster ook verklaarde dat haar familie op enkele maanden tijd 1,2 miljoen roepies kon verzamelen om haar naar Europa te laten komen (notities, p. 12).

Dat verzoekster niet uit een armoedige situatie komt, blijkt ook uit de stellingen in het verzoekschrift dat haar moeder deze 1,2 miljoen roepies *"had gespaard om het huwelijk van Mevrouw F.Y. te betalen"*, wat *"kwam van een loon dat de moeder van de eiseres had gekregen toen haar echtgenoot, de vader van de eiseres, overleden is"*. Verder geeft het verzoekschrift aan dat verzoekster ook kon rekenen op de steun van verwanten. Indien verzoekster kon studeren dan blijkt haar verklaringen over haar broers weinig aannemelijk. Verzoekster verklaarde verder dat haar broers allen werken (*"Een broer werkt voor Sparco, die maken wapens, hij doet schoonmaak, grote kantoren. [...] Andere in het ziekenhuis, in tbc afdeling, supervisor van 50 mensen. [...] 2 broers werken in de bank als loopjongens en de derde broer werkt als kleermaker."*; notities, p. 8) en dat ze samen in een eigen huis wonen (notities, p. 8). Toen verzoekster problemen kende, nam haar familie meteen een advocaat onder de arm (notities, p. 7). Uit de *"COI Focus; Pakistan; Situatie van christenen van mei 2019"* blijkt dat advocaten soms hoge bedragen vragen voor hun bijstand *"die armere christenen niet kunnen betalen"* (p. 11) en ook het door verzoekster aangehaalde *"United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note Pakistan: Christians and Christian converts, september 2018"* stelt dat Pakistaanse burgers die gemarginaliseerd leven en lage sociale posities bekleden moeilijker in staat zijn om bepaalde juridische procedures te doorlopen (p. 8). De Raad kan enkel vaststellen dat uit verzoeksters levensloop en verklaringen niet kan blijken dat zij en haar familieleden gedurende hun leven in Pakistan benadeeld/gediscrimineerd werden en in armoede leefden of dat ze niet de kans/bescherming kreeg om te studeren, te werken, hun leven uit te bouwen en beroep te doen op een advocaat bij problemen.

2.4.4. Evenmin kan verzoekster aantonen dat zij begin 2016 geviseerd en vervolgd werd omwille van haar activiteiten bij de katholieke kerk in Karachi. Zo is het opvallend dat het door haar voorgelegde attest van haar eigen kerk, St. Philip's Catholic Church, gedateerd op 31 mei 2016 en dus na het incident bij haar thuis en haar arrestatie, geen enkele melding maakt van verzoeksters problemen, maar enkel stelt dat zij *"very honest, responsible, cooperative, good moral character and active member of Our Parish"* is. Verzoekster beweerde nochtans dat Father Bernard, die het attest opstelde, op de hoogte was van haar problemen (notities, p. 21) en dat mensen van het kerkcomité hebben proberen bemiddelen (notities, p. 13-14). De brief van St. John's Church is niet gedateerd, werd niet met een naam ondertekend en vermeldt enkel vaagweg dat *"he came to me for special prayer request as she is suffering from life threats with his family members by some Extremist / Fundamentalists, thus living in great fear and feel unsecure their live"*. Dergelijke algemene beweringen kunnen door eender wie worden geschreven en zijn geenszins doorleefd of specifiek genoeg om verzoeksters verklaringen te staven. Deze stukken kunnen de door haar aangebrachte asielfeiten dan ook niet aantonen.

2.4.5. Waar het verzoekschrift stelt dat de leden van haar geloofsgemeenschap geen *"rechtstreeks getuigen van deze problemen"* waren en dat het *"niet hun verantwoordelijkheid [is] om een gedetailleerd verslag te maken van de aangehaalde problemen"*, ziet de Raad niet in waarom de auteurs van de attesten zouden nalaten om de problemen - waarvan ze volgens verzoekster weet hadden - enigszins concreet te omschrijven, teneinde haar relaas te ondersteunen. Het verzoekschrift bevestigt immers zelf dat de attesten ook *"als doelstelling [hadden] om het feit dat Mevrouw F.Y. het land moest verlaten omwille van haar geloof [te staven]"*.

2.4.6. Ter terechtzitting legt verzoekster nog een nieuw attest van 20 juni 2019 neer van de St. Philip's Parish Karachi waarin werd toegevoegd dat verzoekster thans in België woont en *"has been victimized for blasphemy law in March 5, 2016 by the fundamentalist Muslim. Her life was not safe here. In our Church record she is unmarried."* De tekst van dit document werd duidelijk opgesteld op vraag van verzoekster. Nog daargelaten dat het briefhoofd afwijkt van de brief van 2016 alsook de stempel en het embleem, dan nog kan de Raad slechts opnieuw vaststellen dat de parochie in maart 2016 toen de feiten zich beweerdelijk voordeden deze niet hebben geattesteerd, waaruit slechts kan blijken dat de parochie deze niet kenden. De Raad meent dan ook dat het niet voldoende is dat drie jaar later een nieuwe priester in één zin het bestaan van blasfemie attesteert zonder de minste omschrijving, precisie of enige toelichting. Het is immers niet aannemelijk dat een dergelijk voor een actieve en bekende parochiaan zwaarwegend feit - indien waarachtig - niet zou worden opgevolgd, zij het in het belang van de andere parochianen of van de kerk zelf. Het neergelegde attest – in zoverre authentiek - komt dan ook voor als louter opgemaakt voor onderhavige procedure.

2.4.7. Verder zijn verzoeksters verklaringen over haar arrestatie op 4 maart 2016, toen haar vervolgers haar ouderlijk huis hadden binnengedrongen, incoherent en onaannemelijk. Zo verklaarde zij aanvankelijk dat ook haar broer door de politie werd meegenomen *"omdat wij twee bezig zijn in de kerk, maar fatwa is tegen mij, niet tegen familie"* (notities, p. 19) om dan later toe te voegen dat haar broer en

moeder wilden meegaan, opdat zij niet alleen zou worden vastgehouden, en de politie daarop haar broer ook arresteerden (*"Broer wilde meegaan dat ik niet alleen moest gaan, familie wilde dat niet. [...] Moeder zei dat ze me niet zou laten gaan, broer is dan meegegaan. [...] Broer werkt samen in de kerk, moeder wilde ook meegaan, maar broer namen ze mee."*; notities, p. 22).

2.4.8. Verzoekster stelde voorts dat er jegens haar een blasfemieklacht/fatwa werd uitgereikt, maar uit haar verklaringen blijkt dat deze vermeende procedure beperkt bleef tot het afficheren ervan in de wijk in maart 2016 en het opstellen van een FIR in juni 2016 (notities, p. 13, 17). Verzoekster gaf toe dat er geen arrestatiebevel werd uitgegeven en er geen notificatie of proclamatie werd uitgevaardigd en zij was evenmin op de hoogte van enige gevolgen die werden gegeven aan de FIR, zoals een inbeschuldigingstelling of een rechtszaak (notities, p. 17, 19-20). Verzoekster kan dan ook niet hardmaken dat de blasfemieklacht/fatwa of de FIR enige negatieve formele politionele of juridische gevolgen zou kunnen hebben. Integendeel, verzoekster gaf toe dat zij na haar eerdere arrestatie van 1 dag gewoon vrijkwam op borg (notities, p. 19) en dat haar advocaat een brief ontving waarin een rechtbank stelde dat verzoeksters familie niet meer mocht worden lastiggevallen (notities, p. 14). Zoals hoger gesteld, kan uit het attest van 20 juni 2019 van de St. Philip's Parish Karachi niet blijken dat deze klacht blasfemie betrof.

2.4.9. Daarenboven is het frappant dat verzoekster aangaf dat er ruchtbaarheid wordt gegeven op Facebook over incidenten waarbij christenen gevisieerd worden (notities, p. 15), maar dat zij tevens moest toegeven dat haar situatie hier nooit vermeld werd (notities, p. 15). Nog opvallender is haar verklaring voor het gebrek aan aandacht voor haar beweerdelijk levensbedreigend probleem, namelijk dat ze het *"niet zoveel verteld [hebben] aan andere mensen, de bedoeling was dat ik stilletjes zou weggaan, anders zou het nog moeilijk geweest zijn"* (notities, p. 15), gezien zij thans in haar asielprocedure wél een krantenartikel neerlegt waarin staat dat verzoekster bedreigd en opgepakt werd (notities, p. 15, 22).

2.4.10. Dat verzoekster in werkelijkheid geen vervolging riskeert uit Pakistan, wordt bevestigd door het feit dat haar moeder en haar broers beweerdelijk het huis hebben ontvlucht na de aanval op 4 maart 2016, maar dat ze daarna en ook op heden terug thuis wonen en er geen dergelijke problemen meer kennen (notities, p. 7). Verzoeksters broer A. die in maart 2016 samen met haar gearresteerd zou zijn geweest, is nochtans nog steeds actief in de kerk (notities, p. 19, 22).

2.4.11. Ook verzoeksters vage antwoorden en beweerde onwetendheid over haar reisweg, alsook het feit dat zij enkel een fotokopie neerlegt van één pagina van haar paspoort, wijst erop dat zij informatie achterhoudt. Verzoekster is een hoger opgeleide vrouw en was 26 jaar toen zij Pakistan verliet. Haar familie bereidde haar vertrek grondig voor, door onder meer 1,2 miljoen roepies te verzamelen en een smokkelaar in te schakelen (notities, p. 12). Het kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekster werkelijk onwetend is/was over welk land haar (eind)bestemming was, over het gebruikte visum en over waar zij ging verblijven eens zij in Europa was (notities, p. 4, 10-12). Dat de familie verzoekster volledig alleen en dermate onwetend zou hebben laten vertrekken naar een ander continent, is van elke geloofwaardigheid ontdaan, in het licht van verzoeksters verklaringen dat haar broer en moeder wilden meegaan toen zij op 4 maart 2016 gearresteerd werd, opdat zij niet alleen zou worden vastgehouden (notities, p. 22). Van verzoekster kan bijgevolg wel degelijk verwacht worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen zij doorreisde, alsook van de gebruikte reisdocumenten en visa. Een dergelijke reis met smokkelaar is immers een uiterst precaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster hierover zo onwetend is en/of dat zij niet beter voorbereid werd door haar smokkelaar, gelet op de risico's op ernstige sancties voor de smokkelaar. Verzoeksters vage verklaringen en het niet-neerleggen van haar reispaspoort wijzen erop zij informatie achterhoudt over eventueel (andere) door haar verkregen visa en/of het ogenblik en de wijze van haar vertrek uit Pakistan. Verzoekster legt ook geen elektronische vliegtickets of andere documenten neer. Verzoekster faalt in haar medewerkingsplicht.

2.4.12. Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekster geen enkel document voorlegt dat haar beweerd levenslang verblijf in Karachi, haar studies of haar werk *"bij Khaadi, een Pakistaans merk [...] anderhalf jaar"* kan staven (notities, p. 8). Evenmin brengt zij stukken of foto's bij aangaande haar gezin, haar burgerlijke staat, haar woonplaatsen of haar reis naar Europa. Verzoekster toont niet aan wanneer ze Pakistan verliet en waar ze intussen verbleef.

2.4.13. Het neergelegde krantenartikel stelt volgens verzoekster *“dat ik opgepakt ben in de maand juni toen ik de pamfletten aan het verdelen was, en de mensen hebben mij bedreigd, ik moest ermee stoppen”* (notities, p. 22), waarvan verzoekster toegeeft *“dat het niet helemaal juist is”* (notities, p. 22), waardoor het logischerwijze geen bewijswaarde heeft.

2.4.14. Zowel de door verzoekster neergelegde *“judgment”*/blasfemieklacht/fatwa van *“Mufti Haji Muneer Ahmed en de FIR”* betreffen loutere fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt tevens dat het in Pakistan erg gemakkelijk is om vervalste documenten te krijgen.

2.4.15. Verzoekster gaf op het Commissariaat-generaal meermaals aan nog originele stukken te kunnen verkrijgen (*“Als u een beetje tijd geeft kan ik het laten opsturen, maar je kan geen origineel krijgen van FIR en origineel van fatwa ook niet. [...] Nee als u een beetje tijd zou geven kan ik het laten opsturen in een centrum.”*; notities, p. 5) en zij werd tevens gewezen op de mogelijkheid om in Pakistan een gecertificeerde fotokopie van een FIR aan te vragen, zoals ook blijkt uit het administratief dossier, waarop zij stelde dit mits de nodige tijd te doen (*“Als u tijd geeft ga ik documenten vragen.”*; notities, p. 17). Hoe dan ook is een FIR een eenzijdige registratie van een klacht zodat de bewijswaarde op zich al zeer beperkt is, met name tot het bewijs van registratie van een klacht, doch niet tot het bewijs van de inhoud ervan.

De voorgelegde *“judgment”*/blasfemieklacht/fatwa is geen vonnis maar een brief van *“Mufti Haji Muneer Ahmed”*. Het document, alhoewel afkomstig van een onbekende mufti wordt enkel door wereldlijke diensten geattesteerd. Voorts bevat het geen bijzonderheden over de exacte functie de omstandigheden waarin deze tekst is opgesteld, noch kan er uit opgemaakt worden dat dit meer is dan een individuele klacht. Uit haar verklaringen blijkt immers dat er geen stappen werden ondernomen naar aanleiding van deze klacht en FIR, gezien er geen arrestatiebevel werd uitgegeven, er geen notificatie of proclamatie werd uitgevaardigd en zij evenmin op de hoogte was van een inbeschuldigingstelling of een rechtszaak (notities, p. 17, 19-20). Aldus is hieraan geen gevolg gegeven, laat staan dat verzoekster door dit stuk of door de FIR zou kunnen aantonen dat zij actueel problemen zou kennen bij een terugkeer naar Pakistan.

2.4.16. Waar in het verzoekschrift geciteerd wordt uit *“US Commission on International Religious Freedom, 2018 Annual Report, april 2018 (uitreksels)”*, *“UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan, januari 2017”* en *“United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note Pakistan: Christians and Christian converts, september 2018”*, waaruit volgens verzoekster blijkt *“dat Christenen, zoals andere religieuze minderheden, het voorwerp maken van geweld van extremistische groeperingen maar ook door de maatschappij in het algemeen”, “dat in Pakistan wetten over blasfemie gebruiken zijn om Christenen te vervolgen”, “dat er geen afdoend bescherming door de overheden mogelijk is”* en dat *“Christelijke vrouwen specifiek getroffen [zijn] door gender-gegrond geweld”*, en zij benadrukt dat deze informatie overeenstemt met haar verklaringen, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Evenmin volstaat een louter behoren tot een sociale groep (van christelijke vrouwen) om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.4.17. De overige door verzoekster op het Commissariaat-generaal neergelegde stukken - een fotokopie van één pagina van haar paspoort, haar originele identiteitskaart en een doopattest - betreffen enkel elementen die als dusdanig niet betwist worden en die niet in het geding zitten. Het attest van het christelijke kerkhof van 2009 ter terechtzitting neergelegd wordt niet nader toegelicht. Verzoekster heeft immers conform de procedure, geen nota neergelegd. De Raad kan evenmin inzien waarom dit stuk de waarachtigheid van verzoeksters vraag om internationale bescherming zou staven.

2.4.18. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in de provincie Sindh, Pakistan, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. Op basis van de *“EASO Country of Origin Information: Report Pakistan Security Situation”* van oktober 2018, door de commissaris-generaal gevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad immers vast dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn en dat de terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden doorgaans doelgericht van aard zijn, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden, maar dat de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Volgens voornoemde informatie vinden er in Pakistan uitzonderlijk ook grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap, waarbij religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, doorgaans het doelwit vormen.

2.5.4. Uit voornoemde informatie blijkt verder dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie volgt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft en dat het noordwesten van Pakistan nog steeds geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, doch dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (Pck) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er volgens voornoemde informatie beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

2.5.5. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Pakistan, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied vanwaar verzoekster afkomstig is, *in casu* de provincie Sindh.

2.5.6. Uit voornoemde informatie blijkt dat het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh sinds 2015 in dalende lijn zijn, mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten, en dat deze trend zich verderzette in 2017-2018. Het merendeel van de gewelddaden die in de provincie Sindh plaatsvinden blijft voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden en politieke activisten gevisieerd worden. Uitzonderlijk vonden er in de rurale gebieden van de provincie Sindh enkele grootschalige aanslagen plaats, waarbij de sjiiitische minderheid en Sufigemeenschap gevisieerd werd. Hoewel het gros van de slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, maar het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt verder geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

2.5.7. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt aldus dat er in Sindh, Pakistan, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. Verzoekster toont evenmin aan dat haar behoren tot de religieuze minderheid van katholieke christenen in Pakistan tot een verhoogd risico leidt in die zin dat de ernst van de bedreiging alsnog zou voldoen aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers, “EASO Country of Origin Information: Report Pakistan Security Situation” van oktober 2018 maakt melding van aanslagen op religieuze minderheden, maar uit deze informatie blijkt dat hierbij “Shia community and Sufi shrines” gevisieerd worden (p. 70-73). Er ligt geen informatie voor waarin sprake is van doelgericht geweld op de rooms-katholieke christenen in Sindh of van een disproportioneel aantal getroffen slachtoffers binnen deze religieuze minderheid.

2.6. Waar in het verzoekschrift een schending van “het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie” wordt aangevoerd, merkt de Raad op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142), wat in het verzoekschrift wordt nagelaten.

2.7. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK